

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**Avla ... Thesavrorvm Dei In Passione D. N. Iesv Christi
Effusorum ad Resvrrectionem Mvltorum**

Eyschen, Georg von

Coloniae, 1655

§. 123. Et continuo gallus cantavit. v. 74.

urn:nbn:de:hbz:466:1-45515

§. 122. *Tunc capit detestari & iurare quia non nouisset hominem.*

Abyssus abyssum inuocat; Petrus de peccato in peccatum ruit, adeoque sibi funem peccatorum ne dit ut dicere possit: *funes peccatorum circumplexi sunt me*, qui enim semel deliquit audacior & paratior redditur ipsa sui impunitate ad sæpius delinquendum, vnde & tertio negat eadem facilitate, nec dubiam, quin sæpius negasset, si sæpius interrogatus fuisset. unde S. Augustinus, *Deo gratias*, inquit, *quia cessauit interrogatio, si non cessaret interrogatio, diu repeteretur negatio*. Qui per scalam cadit de supremo gradu ad imum decidit, ita fere in peccatis fit, 1. enim simpliciter negauit Petrus Christum. 2. cum iuramento, 3. cum execratione: peccatum enim pondus est quod semper ad inferiora trahit, & maiora peccata generantur ex minoribus, sicuti ex furtis obolorum deuenitur ad furta florenorum; hinc ad rapinam, tandem ad homicidia & larcinia.

Sed cur in tantum labi permissus est à Deo Petrus? 1. in pœnam præsumptionis eius, ex qua etiam pericula peccandi adiit & se contra ea non munivit. 2. ut in illo totum genus humanum posset agnoscere, nihil se sine Dei gratia præualere, ac præclare in ipso exordio Ecclesiæ Pelagianus error confutaretur, qui sine gratia Dei opinabatur liberum arbitrium hominis posse bonum operari & in bono perseuerare. Certe aliud nos S. Petrus docet verbo & exemplo suo. 3. ut Petrus disceret, uti pastor generalis futurus Ecclesiæ compati pœnitentibus & largiri misericordiam; 4. ut in sublimi eo statu disceret humilitatem. 5. in solatium pœnitentiam ut Marcellini, Theophili & similibus, ne quis desperet de Dei misericordia, cum Christus Petro non modo tam facile ignouerit, sed etiam post lapsum tanta beneficia contulerit. 6. ut disceremus credere verbis Christi.

Domine Iesu scio & confiteor coram te & omnibus creaturis me multo maiorem esse Petro peccatorem, qui non in tria modo peccata incidi sed in mille & amplius, heu dolor; da obsecro gratiam ut cum Petro redeam ad pœnitentiam, & ea desceam antequam hinc inigrem, ne moriar extra tuam gratiam, & à te separet, qui cupio tecum viuere, & manere semper.

§. 123. *Et continuo gallus cantauit v. 74.*

Cantauit gallus & ita cantauit, ut Petro cantus eius proficeret ad salutem, & tanto amplius prædictio Christi confirmaretur & infallibilis appareret. sicut igitur hæc verificata est, ita verificabuntur & alia eiusdem de die Iudicij, de retributione malorum, æternitate pœnarum, stridore dentium & fletu &c. etiam si putent impij peccata sua fore semper occulta, & impu-

K

nita,

nita, si in illis temporaliter non deprehendantur, & homines eorum nullatenus nanciscantur memoriam: sed profecto falluntur, uti & Petrus qui Christi verbis æque parum tribuit. at gallus ei veritatem Christi verborum inculcavit, & docuit. Idem faciet & vero sæpe facit nostra conscientia, quæ quibusdam ira cantat & recantat memoriam peccatorum commissorum, ut non valentes tolerare hunc cantum, horrore æterni cantus fugiant peccata & poenitentiam agant de admissis in tempore, Talis erat Iapon ille qui homicidio commisso inquietudinem conscientia tantam passus est ut Indiam peruagaretur donec S. Franciscum Xaverium & per illum salutem repetens Iaponia conuertendæ occasio nem daret.

O Si audiremus, uti Petrus, hunc gallum nostrum cantantem, & recordaremur verborum Christi de terribili examine vitiorum, iudicio extremo, ignibus sempiternis, non ita in abyssum iremus peccatorum, ne dicam ad ima inferni nos præcipitarem. O Iesu, Iesu, Iesu fili David dedisti mihi hoc signum conscientia & remorsus ad poenitendum & fugiendum assignando, gratias tibi pro hoc munere ago agamque, sed insuper peccata & occasiones multo præsentius & præstantius quam S. Petro gallum; deprecor gratiam alteram, ut cantante hoc gallo me peccatorem oculis misericordia cum Petro aspicere digneris, ut non solum audiam monentem; sed & sequar cum Petro vocantem descendendo & poenitendo in omni tempore vitæ omnia peccata mea.

s. 124. *Et recordatus est Petrus verbi Iesu, quod dixerat illi. v. 75.*

Felix recordatio per quam sequitur dolor animi de peccatis, Iustitia reducitur, gratia Dei reuocatur: Quis hic non irrumperet in lacrimas cum Petro videndo cordis compunctionem, considerando animi dolorem de offenso Deo & Magistro, lacrimarum fontes uberrimè prorumpentes ex oculis, singultus super singultus, contusiones pectoris, & voces illas diuinitati gratissimas *Vnde, quod, veni? Leuis una mors est virginum culpa.* Ah! quid feci proditor & infidelis seruus? negavi Dominum meum, tam bonum mihi, qui tanto cum affectu me præmonuerat; cur non credidi? præsumpsi nimium & superbus fui. nonne totus demens fui? Ah! quid fui? quid modo sum? quo ibo nunc, quo fugiam à facie formidinis Domini mei, à facie discipulorum eius, ausimne comparere coram ijs, aut accedere sodalitiis eorum? pudeat; quid igitur faciam? ibo & me abscondam, ne videat me vilis hominis, ut plangam dolorem meum, & peccata mea, si forte recipiat me Deus, si forte præster mihi misericordiam.